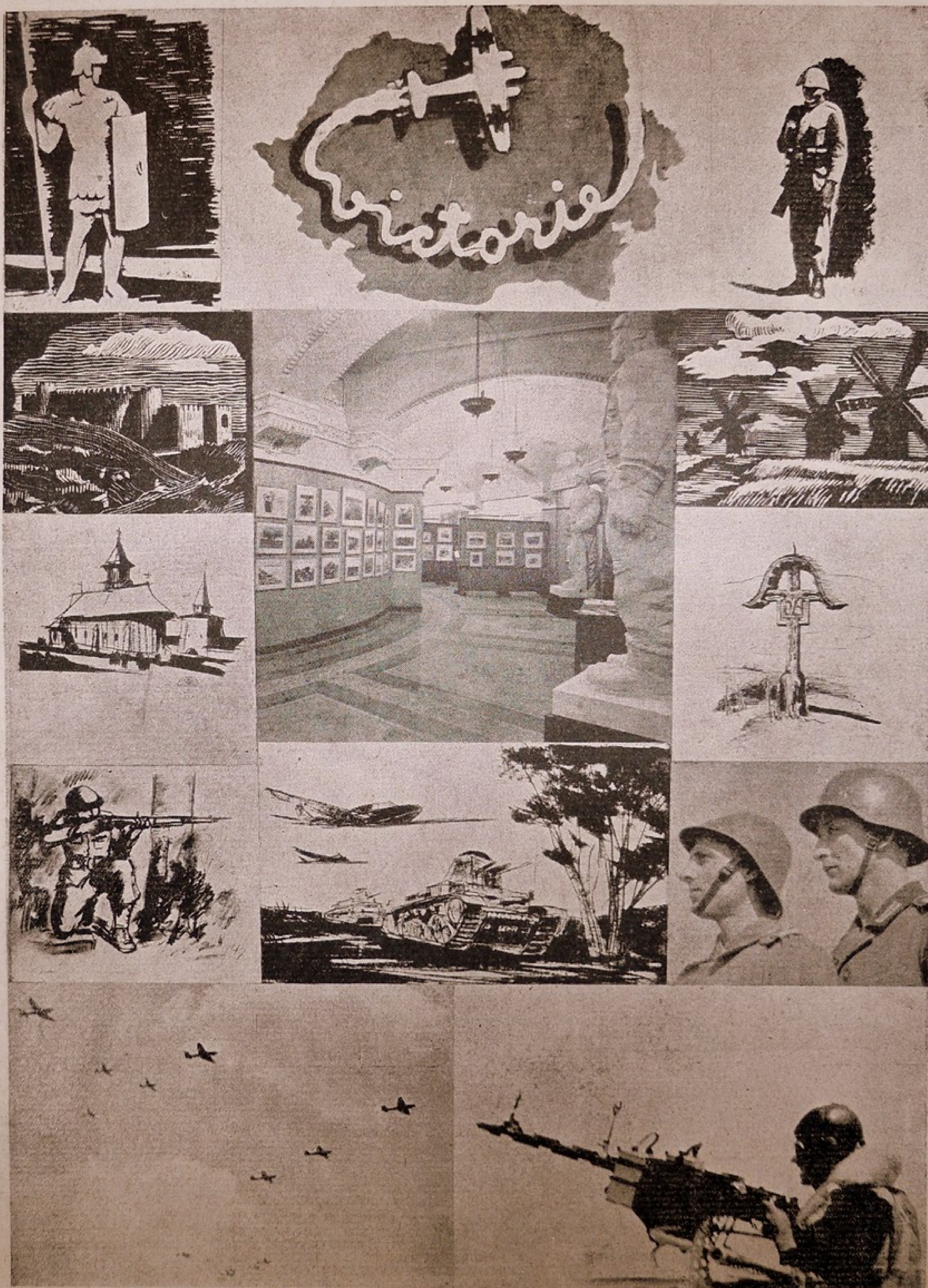
SENTINELA

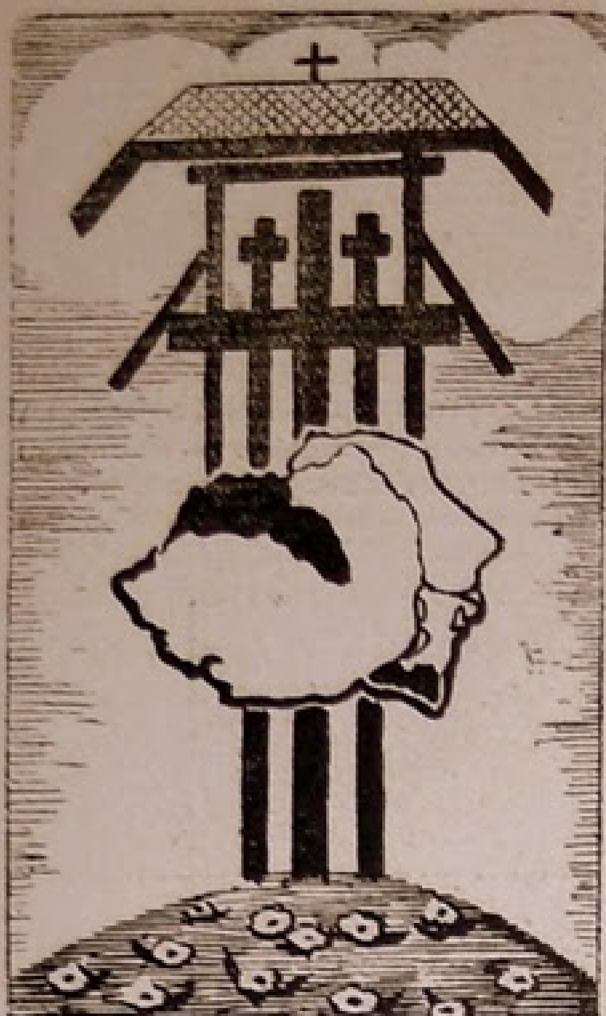
ANUL II, Nr. 50
30 Noemvrie 1941

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — București
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.96.

EXPOZIȚIA ARMATEI În sala Ateneului Român din București, artiștii pictori și sculptori din plotoanele de propagandă ale Marelui Cartier General înfățișază actele de bravură de pe front, trecând la nemurire eroismul ostașilor noștri din războiul sfânt.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Atât avem pe lume

Un tun, o baionetă şi un plug...
Atât avem pe lume bogăţie.
Cu ele ţinem soarele pe glie,
Cu ele şi al roadelor belşug.

O cruce şi o piatră de hotar...
Atât avem sub bolţile sfinţite.
Comori ce stau în suflet ţintuite,
Din leagăn date pruncilor în dar.

O vatră şi un susur de pârâu...
Atât mi-s dragi—şi-atât ne este dorul,—
Cât lungul vieţii'şi deapănă fuiorul,
Alăturea de spicul alb de grâu.

O doină zisă'n coaje de alun..
Atât avem la plâns şi bucurie,
Un ghiers duios de-alean şi vitejie;
Un crez din crezul veacului străbun.

Un steag şi o Coroană de oţel...
Atât ne leagă strâns în hora sorţii,
De dragul lor, prin graniţele morţii,
Noi trecem fără temere de fel.

Un drept de însăşi cerul hărăzit,
Atât avem. Inscris e în diată.
Şi pentru el,—să afle zarea toată;
Vom sta zăgaz,—pe veci nebiruit.

Atât avem—şi nu dăm nimănui,
Comorile din veacuri adunate,—
De-ar fi să vie neamurile toate,
Pe ape, prin văzduh, pe cărărui.

Atâta-i doar întregul nost belşug.
Şi-l vom păstra,—o spunem, să se ştie,—
Cât timp avem de straje pe moşie;—
Un tun, o baionetă şi un plug.

Cpt. de rez. CONSTATIN ORENDI.

După cinci luni de războiu

S'au împlinit cinci luni de când, umăr la umăr cu neînvinsa armată germană, am pornit pe drumul gloriei şi al desrobirei. Ceea ce am făcut în acest timp, va constitui mândria vieţii noastre şi a familiilor noastre, precum şi dovada strălucită că virtuţile Neamului Românesc sunt nepieritoare. Prin vitejia noastră am scăpat din lanţurile robiei bolşevice Bucovina şi Basarabia. Cu jertfa noastră am strâns de pe drumurile suferinţei şi întunericului pe fraţii noştri din Transnistria. Cu arma noastră am izbit şi pedepsit trufia bolşevică în chiar cuibul ei de rezistenţă dela Odesa.

Dealungul Mării de Azov, unii dintre noi am pornit să ducem mai departe lumina crucii şi steagul libertăţii pentru atâţia oameni ţinuţi în sclavie şi necredinţă, oameni printre care se află şi fraţi de ai noştri, pe care furia oarbă a bolşevicilor i-a ridicat din satele lor basarabene, dela vetrele lor curate, pentru a-i pedepsi că nu vor să-şi lepede credinţa şi graiul lor strămoşesc.

In acest timp, alţi camarazi de ai noştri au pătruns în Crimeea, leagănul năvălirilor şi asupririlor; iadul de unde au pornit dealungul veacurilor toate cutropirile care prefăceau în foc şi pârjol trupul sfânt al Moldovei lui Ştefan cel Mare. Timp de cinci luni am luptat, iar alţii mai luptăm încă, alături de nebiruita şi puternica armată germană. Ce au făcut camarazii noştri cu care ne-am înfrăţit năzuinţele de mai bine şi de dreptate, se poate vedea astăzi, în toată măreţia faptei lor.

In cinci luni de zile, mai mult de trei milioane de duşmani au căzut în mâinile germanilor, peste 15.000 de avioane sovietice au fost distruse; o uriaşe pradă de războiu a rămas în mâinile aliaţilor, iar întinse teritorii ruseşti au fost ocupate şi redate vieţii europene, dela care fuseseră abătute de Stalin şi oamenii lui. Dela Marea Ingheţată până la Marea Neagră şi Marea de Azov; la Uman, la Viasma sau la Briansk, soldatul german a despicat cu spada drumuri noi civilizaţiei şi a orânduit, prin jertfa sângelui său, o altă vieaţă, acolo, unde a domnit 23 de ani silnicia, crima şi teroarea.

In lupta noastră eroică impotriva unui duşman mult mai numeros şi bine înarmat, am avut ca pildă minunatele fapte de arme ale camarazilor noştri germani. Dar nu numai atât. Ceea ce ne-a dat mai cu seamă tăria şi ne-a oţelit puterea, a fost credinţa nestrămutată în dreptatea cauzei pe care o slujim; convingerea că prin fapta noastră spălăm desonoarea ce apăsa pe nedrept asupra unui neam întreg, că reparăm astfel toate nedreptăţile şi umilinţele suferite de fraţii noştri basarabeni timp de un an, şi de fraţii din Transnistria, de atâta amar de vreme; a fost credinţa că ţara noastră are dreptul la altă vieaţă, mai bună, mai demnă, mai dreaptă, într'o Europă renăscută şi curăţată de toate păcatele.

Iată, gândurile care se desprind acum, după cinci luni de când am pornit la lupta noastră sfântă. Acum când putem privi cu mândrie fapta noastră, e îngăduit a spune că nicio jertfă nu a fost prea mare, nicio suferinţă nu este de prisos, faţă de minunatele noastre înfăptuiri şi faţă de uriaşele idealuri naţionale şi umane ce-şi aşteaptă şi dela noi desăvârşita lor întrupare.

Sold. T. R. DRĂGUŞANU GH.

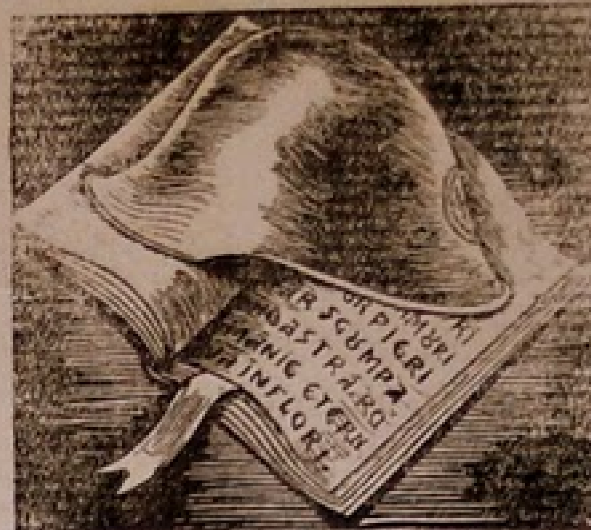

SERGENTUL ILIESCU

Sergentul mitralior Iliescu Ion, dela escadrila de bombardament Savoya, se află în infirmerie. Termomentul arată 38 de grade. Peste noapte, războiul... Comandantul escadrilei primeşte ordin de a bombarda un aerodrom sovietic. La stabilirea echipagiilor, în locul sergentului Iliescu, pune un alt mitralior.

Dar Iliescu, nu e omul care să stea cu braţele pe piept într'o noapte sfântă ca aceasta. De aceea, cuminte şi dârz totuşi, se îmbracă, părăseşte infirmeria şi se prezintă la comandantul său, gata de a pleca pe avion.

Pe cine nu ar fi impresionat gestul ostaşului? ...Comandantul a înţeles sbuciumul sergentului Iliescu şi l-a trimis la avion. Decolajul s'a făcut pe un întuneric compact. Eroicele noastre bombardiere şi-au atins ţintele din plin, dar un baraj puternic de artilerie antiaeriană atinge avionul pe care sbura sergentul Iliescu Ion. Avionul s'a prăbuşit în flăcări şi odată cu ceilalţi membri ai echipajului adjutant şef Bucur C., locotenent Cârstoi Ilie, submaistrul Ionescu şi radiotelegrafisul Vâlcu A., sergentul mitralior Iliescu Ion, se prăbuşeşte din slăvi, întru gloria ţării sale şi a crucii pentru care a pornit la luptă.

CÂND AU MAI LUPTAT

soldaţii români dincolo de Nipru

UN ACT DELA 1679

In aceste zile glorioase este interesant să amintim că ostaşii noştri nu şi-au dat acum prima dată sângele prin locurile de dincolo de Nistru. E de-ajuns să amintim luptele lui Duca-Vodă (fost un timp chiar Hatman al Ucrainei) — contra Tătarilor.

Un document dela 1679, pe care-l dăm mai jos în traducere, dovedeşte prezenţa soldaţilor moldoveni pe Nipru (Nepru).

Este un act încheiat în tabăra dela Şangheri-Sultan (pe Nepru), la 15 August 1679, prin care soldatul Postolachi, din Crivuleni (ţinutul Hotinului) — căzut la boală grea, îşi vinde către Donici clucerul partea de moşie basarabeană.

Actul, scris în româneşte, cu litere chirilice, desvălue o limbă românească nespus de curată. Iată-l transcris fără nicio modificare:

Adecăte eu Postolachi ficiorul lui Ioan de Crivuleni, scriu şi mărturisăscu cu acest zapis al mieu, precum de nime nevoit nici asuprit, ce de a mea bună voe, am vândut a mea dreaptă ocină şi moşie din sat din Crivuleni din bătrânul lui Ioan, a patra parte ce să vă alege, căci fiind şi eu la oaste şi căzând la boală şi la greu am vândut-o dumimsali lui Donici cluceariul dreptu 15 lei, şi pre acest zapis al mieu să aibă a-şi face dumnealui şi direse domneşti prea această parte de ocină, care mai sus scriem ca să-i fie dumisali, dreaptă ocină şi moşie, şi cuconilor dumisali, şi nepoţilor şi strănepoţilor dumisale în veci. Şi la această tocmeală anoastră s'au prilejit dumnealui Costantin Jora sărdariul, şi dumnealui Costantin Hâncul căpitan, şi Toderaşco căpitan, şi Hăjdău căpitan, şi Păcurar căpitan, şi Costin iuzbaşă, şi Sturza iuzbaşă de Ciopleni, şi preotul de Mimoieni şi alţi oameni cari s'au mai prilejit. Şi noi aceşti oameni cari sântem scrişi mai sus, văzând că-i face dumnealui plata, ne-am pus toţi degetul şi iscăliturile ca să fie de credinţă. Să se ştie.

La Şangherei Sultan pe Nepru
anul 7187 august 15.

Costantin Jora, sărdar.
Ion Stroescu, căpitan, mărturisesc.
Eu Miron Hăjdău, căpitan.
Iordachie Stroescul, căpitan.

Carte poştală

Ai plâns de bucurie astă vară
Când ţara te-a chemat la datorie
Şi 'n ochii tăi sclipea un fel de teamă
Că n'o să te trimită 'n bătălie.

Imi scrii dintr'un spital, c' ai fost rănit,
Luptând cu şase ruşi la baionetă,
Dar pân' la urmă tot i-ai biruit...
Bravura ta e bună la gazetă

Să afle toţi că un român nu piere,
Duşmanii cad răpuşi de mâna lui,
Işi apără-a strămoşilor avere,
Dar nu îşi pleacă fruntea nimănui.

Din sângele ce-a curs de-atâtea ori
Pe câmpuri moldovene — din belşug
Abia acuma cele trei culori
Ne flutură victoria la Bug.

Câmd părăseşti spitalul, camarade,
(Imi spui că eşti în stare chiar şi azi)
Să-mi scrii, căci sunt cu nerăbdare
S' aud cum ai pătruns în Caucazi.

Plut. adm GH. NEGURIŢĂ

Războiul în icoane

Războiul acesta, ca toate războaiele neamului românesc, a lăsat istoriei noastre amintirea celor mai înălţătoare pilde de vitejie şi eroism. Le însemnăm adânc în inima şi amintirea noastră, fiindcă pe aceste pilde mărețe se clădeşte sufletul ţării, care trece astfel înfrumuseţat şi conştient de tăria lui, din generaţie în generaţie. Aceste pilde de eroism îl ajută să înfrunte orice primejdie, aşa cum ne-au ajutat pe noi faptele adânc grăitoare ale strămoşilor.

Nicio jertfă închinată pe altarul patriei noastre n'a fost fără de folos. Niciuna n'a rămas necunoscută, niciuna n'a fost uitată. Pilda lor a dat avânt tineretului, pilda lor a trecut în cărţile pe care cu toţi le-a învăţat la şcoală şi din al cărui cuprins s'a luminat sufletul pentru faptele şi izbânda de azi.

Cărţile vorbesc despre vitejia strămoşilor noştri şi ne tresaltă inima de bucurie când vedem în tablouri şi desene, cu câtă înverşunare se prindeau în lupte, apărau drapelul neamului şi înaintau printre rândurile împrăştiate ale vrăjmaşilor, dând puternice lovituri de ghioagă. Dela primii noştri Voievozi întemeietori de Ţară şi până la Mircea, Ştefan şi Mihai, dela aceşti îndârjiţi apărători de moşie şi până la primii doi regi care ne-au dat neatârnarea şi întregirea, n'a fost faptă de armă a Românilor care să nu-şi găsească nemurirea în scrieri şi în tablouri, în zugrăveli din pridvoare de biserici, care sunt azi comori de mândrie ale Neamului.

Aşa şi azi, bravura noastră şi-a păstrat şi ea nemurirea, intrând pentru vecie în cărţile pe care le vor citi cu drag copiii, nepoţii şi strănepoţii noştri, ca şi a tablourilor şi lucrările de pictură în care pictorii români, trimişi pe fronturile de luptă, au prins focul bătăliei, biruinţa Neamului şi a Crucii.

Acum, în clădirea măreaţă a Ateneului Român, în a cărui sală pereţii zugrăviţi arată lumii cum s'a desfăşurat în toate veacurile istoria neamului nostru, tablourile proaspete, care ilustrează faptele noastre, au fost aşezate la loc de cinste şi toţi, mici şi mari, tineri şi bătrâni, femei şi bărbaţi, se perindă prin faţa lor să le privească. Şi privindu-le simt fiorul mândriei că'n ele sunt părinţii, copiii sau fraţii lor, aceia care au săvârşit fapte atât de mărețe şi au trezit în sufletul celor miruiţi de Dumnezeu cu darul de a prinde în icoane faptele, temeiuri de înaltă desfătare şi preamărire.

A rămas astfel în istoria Ţării, nu numai prin puterea cuvântului care a dus până departe faima purtării noastre ostăşeşti, dar, prin puterea slovei şi a culorilor, care rămân în muzeul nepieritor al neamului. Şi noi şi faptele noastre au trecut în veşnicie, bravi luptători pentru întregirea României.

Aceasta este închinarea de glorie pe care o aduc scriitorii şi pictorii ţării, este răsplata lor smerită pentru marile noastre fapte. Ea se alătură marşurilor înviorătoare a căror melodie a fost insuflată muzicanţilor noştri de avântul înaintării şi de îndrăzneala atacurilor noastre. Şi toate la un loc vor fi comoara sufletească pe care se vor ridica cei de mâine, mândri de trecutul lor, plini de încredere în viitorul lor, iar încrederea aceasta înseamnă veşnicia Ţării Româneşti şi desăvârşita biruinţă împotriva bolşevismului din Răsărit.

Sblt. rez. MIRCEA ŞTEFĂNESCU

Alecsandru cel Bun porunceşte Mareşalului Ion Antonescu

Io, Alecsandru Bunul Voevodul
Cârmuitor în vremi, sub sfânta cruce,
Poruncă dau s'asculte tot norodul
Şi-aceia puşi în frunte a-l conduce.

Mormântul meu la Bistriţa tresaltă
Că'ndemn ahotnic vă trimit azi vouă:
Au cum pohtiţi să faceţi ţară nouă,
De nu 'ntregiţi pământul la olaltă?

O jupâniţă care ţi-i stăpână
Că are mână mândră poţi să spui,
Un deget când nu stă la locul lui,
Un deget lipsă de i-ar fi la mână?

Nepoate fi Moldova nouă dragă,
Cu munţii şi cu ape câte sânt,
Când gem atâtea jertfe în pământ,
Acum, când ţara încă nu-i întreagă?

Cum, voi, vajnici urmaşi, lăsaţi o parte
Din ţară, din Moldova mea de eri,
Cu un hotar pierdut în nicăeri
Şi care totuşi Neamul ni-l desparte?

Io, Alecsandru Vodă agrăesc
Cu giurământ şi cu blăstăm, că pace
Nu voiu avea decât dacă veţi face
Un snop de fraţi tot neamul românesc.

Atunci, urmaşul meu, Mihai Intâi
A tuturora linişte aduce...
Şi împăcat voiu odihni sub cruce,
C'o ţară întregită, căpătâi...

Cpt. rez. D. IOV.

Tank pe frontul antibolşevic

D-l Mareşal Ion Antonescu

Indemnul Mareşalului

In vemuri de grea cumpănă, poporul românesc a ştiut prin fapte istorice să-şi croiască o nouă soartă, spre bucuria prietenilor noştri şi în ciuda duşmanilor.

O faptă de neuitat care vădeşte puterea de înţelegere a poporului nostru este rezultatul minunat al plebiscitului.

Cetăţenii au iscălit cu mâna sigură legământul de credinţă, dovedind că sunt alături cu tot sufletul de opera Conducătorului. Aproape trei milioane şi jumătate au răspuns „DA".

Ştiam că aşa va fi, — că nu putea să fie altfel, atât timp cât va mai exista o singură picătură de sânge într'o inimă românească.

Şi totuşi, bucuria ne-a mişcat sufletele până la lacrimi, când am constatat că suntem toţi „un cuget şi o simţire" — aşa cum spune poetul.

Ne-am bucurat noi şi s'a bucurat şi Mareşalul desrobirii noastre, cel care a crezut întotdeauna în steaua norocoasă a neamului Românesc, suferind şi muncind pentru binele Patriei.

El a mulţumit ţării, ca de obiceiu, în cuvinte simple, dar cu miez, — cu mireasmă de cronică, mergând la inimă fiecăruia, fie el ţăran sau orăşan:

„Eu nu iau rezultatul acestui plebiscit ca o încredere pe care Naţiunea mi-a făcut-o mie personal, a spus între altele, Domnul Mareşal Antonescu la primirea rezultatului, ci ca o expresie a acestei tradiţionale şi înţelepte unităţi româneşti, închinată unui simbol, unui steag, Regelui şi Patriei, pentru care trebue să trăim fiecare cu toată răspunderea de români".

Omul minunat, scos de Dumnezeu să ne apere ca un arhanghel în clipa cea mai grea a neamului — se arată încă nesatisfăcut de lucrul său — deşi n'a dormit nopţi în şir pentru a face faţă unei munci supraomeneşti, — deşi a fost neodihnit, atât pe front, cât şi în interiorul ţării.

„Aşi fi vrut să dau Ţărănimii noastre unelte şi hrană, bumbac şi fier ieftin, să-i ridic preţul produselor fără să-i cer rechiziţii şi jertfe, se spovedeşte Marele nostru om în „Cuvântul către ţară".

Dar, suntem în plin războiu al lumii şi nu pot risipi cu munca şi strădania mea fără jertfele şi pierderile din celălalt războiu, valul de uscăciune al Europei pe care l-am primit până azi.

Aşi fi vrut să dau Muncitorului, bucuria unui salariu care să-i acopere nevoile, să-i ajute familia, să-i asigure liniştea; dar n'am putut decât să-i sporesc în parte salariile, să-i ajut aprovizionarea şi prin cantine să-i hrănesc pruncii".

Şi pentrucă mai sunt multe lucruri de înfăptuit, Mareşalul termină, cu un luminos îndemn, care ar trebui scris cu litere de foc în cugetul fiecăruia din noi:

„ROMANI, vă chem pe toţi, tineri şi bătrâni la muncă şi la luptă, la ordine şi ascultare, la credinţă şi jertfă pentrucă numai astfel vom putea înfrunta trudnicia ceasurilor ce vor să vină".

Poate cineva să nu înţeleagă, să nu asculte cuvântul Mareşalului?

Plebiscitul stă mărturie peste veacuri de felul cum ţara a înţeles să urmeze pe Conducător.

Prin votul dat, poporul şi-a mărturisit faţă de Mareşal mulţumirea şi recunoştinţa pentru tot ce a înfăptuit atât de repede şi atât de desăvârşit, — pentru liniştea redată naţiunii, — pentru chipul în care a reînălţat onoarea românească şi a readus România în locul european, ce i se cuvenea.

Indemnul Mareşalului să ne fie semnul de foc al duhului românesc care să ne întărească în strădania noastră, făcându-ne datoria aşa cum ostaşii şi-au făcut-o cu prisosinţă pe frontul din răsărit.

I. VALERIAN

Artileria română

Fapte de vitejie ale unui Reg. de Artilerie

Războiul de azi, această dramă crâncenă în care numai sufletele tari, sufletele de elită pot rezista fenomenelor sale, este o consecință a tehnicei moderne și un atribut al puterii de vieață. Luptătorul de orice armă ar fi el, infanterist sau artilerist, cavalerist sau genist, tanchist sau aviator, trăește pe front zile grele, nopți zbuciumate și gânduri chinuite. Oboseala, extenuarea, deprimarea, îl prind ușor în mrejele lor, pun stăpânire pe el, îi macină voința *de a fi și a avea*, așa că la capătul unei acțiuni întreprinse, nu mai pâlpâie în el decât o slabă licărire de vieață. Și totuși de acum înainte, situația cere ca să *existe, să raționeze* și *să lupte* pe mai departe, fie atacând în forță un obiectiv puternic, fie rezistând la capăt pe o poziție anumită.

Și acest lucru, au făcut în cele patru luni de războiu, *oamenii mei, ai tăi, ai lui, ostașii noștri*. Dealungul câmpurilor de luptă, unde moartea îi pândea la fiecare pas, ei reușeau să, ocolească pânza gloanțelor de mitralieră, să se sustragă cu dibăcie atacurilor perfide ale unor păsări de pradă, să treacă cu bine o noapte de bombardament infernal, pentru ca a doua zi să lupte contra tancurilor, cu puștile, cu granatele, cu lopețile.

I-am întâlnit pe timp de ploaie, la 24 Iunie pe Prut, veseli și nerăbdători, i-am lăsat la Dalnic la 11 Septemvrie triști, aspri și dornici de răzbunare și îi voiu regăsi în curând plini de voie bună și gata de ducă.

Astăzi, ei vă vorbesc prin mine, despre două fapte de arme, din cele opt excepționale, pe care vitejii unui Regiment de Artilerie, le-au săvârșit pe front și pentru a căror bravură au fost cinstiți de către Mareșalul Conducător cu un elogios ordin de zi pe armată, iar de către M. S. Regele cu suprema distincție a vitejiei Ordinul Mihai Viteazul.

Pe întinsul frontului, focurile s'au rărit. Soarele de Iulie luminează frumos strălucește puternic, arde fierbinte. In dogorea lui pare că s'au topit toate avânturile și s'au consumat toate energiile. Noaptea a fost prea sbuciumată.

La P. C., se așteaptă vești importante. De trei zile, un detașament luptă cu disperare pentru a nu fi ocupat. Bateria care-l însoțește este descoperită la o margine de sat și violent bombardată. Prinsă într'o tragere în clește, ea nu mai poate face nicio mișcare. Așteaptă clipe mai bune, ca să se poată smulge din ghiarele morții. Când mă așteptam mai puțin să-i știu de soartă, sosește un bilețel strecurat prin mii de primejdii și care spune doar atât: „Orice s'ar întâmpla, vă asigurăm că ne vom face întreaga datorie". Iar nu peste mult timp, din depărtări, pe unda invizibilă a unui fir telefonic, răzbat până la mine frânturi de voce omenească:

„Allo. Aici raportez: un mort, 5 răniți, materialul de transmisiuni ars, un tun distrus, două chesoane sărite în aer, n'avem brană, încolo totul bine, fiți fără grije, așteptăm ordine".

Fără să vrei, gândul ți se înfige adânc în trupul istoriei și te întrebi cu decență și cuvenitul respect: întru cât faimoasa telegramă a Generalului Foch, în bătălia dela Marna, a fost ea mai înălțătoare decât comunicarea simplă și impregnată de eroism a Căpitanului meu?

Oare curierul dela Marathon a avut el o însărcinare mai grea și o atitudine mai frumoasă decât serg. Tomescu.

E zi de toamnă cu frig și ceață. Spre răsărit se conturează în zare Odessa. Câteva coșuri de fabrică mai fumegă încă. In valea din față, apărarea Dalnicului se odihnește. După lupta de eri, ea își pansează rănile. Dealungul frontului, liniște de mormânt. Niciun glonț de armă nu mișcă prin iarbă. Artileria a amuțit și ea. Singuri bondarii sbârnie din motoare. Ei coboară jos de tot și clănțănesc din mitraliere. Este târziu, razele soarelui sfâșie perdeaua de ceață. Un val de lumină și căldură se revarsă pe pământ. In gropile de tragere trupurile obosite nu-și mai găsesc locul. De jur împrejur, liniște, liniște, prea multă-multă liniște.

La cele trei P. C. suprapuse, nimeni nu râde, nimeni nu vorbește. Toți se gândesc. Ca niciodată, astăzi toți se bărbieresc. Și fiecare își caută de lucru. Unii își pun ordine în corespondență. Alții își scotocesc prin buzunare. Orice amintire este îndealung contemplată.

— Nu ți-am arătat fotografia fetiței mele, spuse unul; are 6 ani și jumătate și merge la școală.

— Băețașul meu a împlinit doi ani, zâmbește un altul; când am plecat la războiu, a râs mult și mi-a urat sănătate.

— Pe ziua de azi eu sunt trecut în rezervă șoptește Căpitanul Cazacu, colegul meu de acum treizeci de ani și pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc în puterea nopții, aci sub cerul înstelat al Transnistriei și printre gropile de obuze.

Ceva ciudat, neobișnuit se petrece cu noi. Ființa noastră interioară presimte o furtună gata să izbucnească. Ea plutește în aer, mișună printre noi. Nu mai aveam astâmpăr. Clipele devin chinuitoare. Prea multă liniște obosește, enervează, supără. La un moment dat pământul troznește din încheieturi. Numeroase proiectile de artilerie grea cad asupra noastră din ce în ce mai multe și mai dese.

Nori mari de praf și fum întunecă vederea. Nu se mai cunoaște om cu om. Două salve de proiectile incendiare varsă pe pământ o mare de foc. Câteva torțe vii țâșnesc din gropi și aleargă înebunite de spaimă. O voce sugrumată strigă:

— Atențiune! inamic și tancuri la dreapta.

Intr'adevăr, de unde ne așteptam mai puțin, un nesfârșit lanț de trăgători precedat de două tancuri înaintează asupra noastră. Intr'o clipă ofițerii celor trei P. C., aflați la un loc, au sărit cu toți la arme, hotăriți să sfarme cu orice preț atacul inamic. Compania de rezervă, singura trupă disponibilă, a luat de asemeni poziție. Artileria a concurat și ea cu focul său, deși a trebuit să facă o manevră de mare forță. Inclestarea s'a produs. Din toate părțile foc și plumb.

In acest moment, legăturile telefonice cu bateriile de artilerie s'au rupt. O parte dintre telefoniști și anume: Nichifor Banu, blândul și harnicul Niculai, trimiși pe fir au fost găsiți morți la posturile de control. Bombardamentul inamic devine infernal, iar situația din ce în ce mai critică. Infanteria sa înaintează. In spate un al doilea val îi urmărește progresiunea. Tancurile devin agresive. Pe măsură ce timpul trece, rezistența noastră slăbește. Prin pânza de gloanțe nu mai poate străbate nicio vietate. Pierderile se înmulțesc văzând cu ochii. Ofițerii cad unul după altul. O lovitură seacă îmi pătrunde până în oase, iar durerea mă face să îngenunchi o clipă. Presiunea inamică ne copleșește. Cu el de piept începem retragerea în direcția pozițiunilor de artilerie. Două tancuri ne depășesc.

Incercarea unui sergent de a dezarma pe unul dintre ele, nu reușește. Nefericitul ostaș este prins de șenilă și strivit. In vacarmul luptei, 20 avioane Rata și 4 bombardiere ne iau în primire trăgând cu mitralierele și aruncând bombe. Cu mare greutate ajungem la pozițiile bateriilor. Aici am avut satisfacția să-mi văd unitățile în plină acțiune, iar alături de ele grupuri, grupuri de infanteriști gata de contra atac.

Tentativa inamicului de a pune mâna pe tunurile care le-au făcut atâta rău, este sfărâmată de focul acestora. Când am auzit comanda: „...dela 800—1.200 metri, din sută în sută câte două trage..." am respirat ușurat. Pericolul a trecut deacum. Improșcați de obuze, monștrii de oțel se târăsc ca omizile și dispar repede, rostogolindu-se cu teamă printre lanurile ruginite. In toiul luptei și când mitralierele prind a le da vieață, ei strălucesc în întuneric ca niște licurici. Cu inima sfâșiată pentru cei 7 ofițeri morți și 6 răniți — prețul temerității noastre — am părăsit în noapte câmpul de luptă, fericit că totuși sacrificiul lor n'a fost zadarnic.

Drum lung și greu. Soldatul Tumurug se oferă să mă transporte:

— Urcați-vă în spatele meu — îmi spune el într'un târziu, atunci când forțele mă părăsiseră.

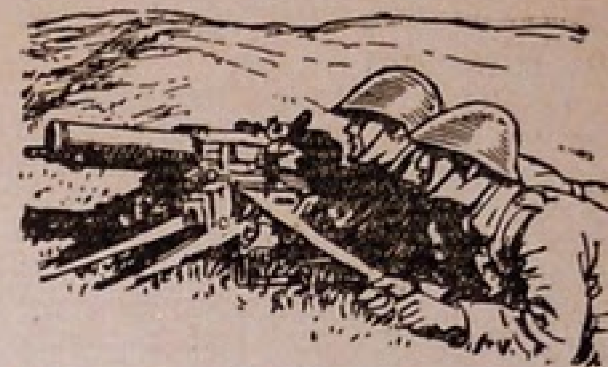
Bătuți de vânt și sgribuliți de frig, două fantome înaintează, din ce în ce mai greu, către ambulanță. Un geamăt de rănit, un nechezat de cal, un urlet de câine, un proiectil răzleț, te face să tresalți la fiecare pas. La câteva sute de metri, infanteria noastră s'a cramponat pe creasta din spate în luptă cu mitralierele inamice.

La miezul nopții ajungem în sfârșit. Lângă ușă, soldatul Tumurug, se prăbușește sleit de puteri. Fusese și el rănit. Un glonț de mitralieră îi străpunsese pieptul încă dela amiază. Nu se văietase de loc. Nu spusese la nimeni, nimic. El știa că trebue să lupte și să sufere, iar la nevoie să ajute și pe altul. Și așa a făcut. Astăzi caporalul Tumurug își poartă cu mândrie și demnitate galonul și decorație. Și ca el au fost mulți. Au fost toți. Toți aceia care rupți de oboseală, arși de soare, sau bătuți de vânt, prin ploaie sau praf, au parcurs călare, în plină zi și miez de noapte, peste 800 kilometri. Toți acei care au ocupat și organizat, cu busola și casmaua, 26 de poziții de baterii, din care s'au tras asupra inamicului mii de proiectile.

Toți acei, cari au fost de patru ori bombardați în marș de către aviația inamică, chinuiți de cinci ori cu trageri contra baterie, încercuiți de două ori de către infanteria vrășmașe și nevoiți să-și apere tunurile singuri — cu armele, cu granadele, cu lopețile.

Și în toate aceste situații, ei nu s'au abătut din drum, n'au părăsit niciodată misiunea, n'au cedat niciun metru de teren și n'au lăsat inamicului nimic din ceea ce le aparțineau. Au jalonat în schimb drumurile, au împodobit pădurile și au înfrumusețat satele cu nenumărate morminte și cruci sfinte, pentru a cinsti trecutul și a lumina calea generațiilor viitoare.

Lt.-col. **ILIESCU-ZĂNOAGĂ**

Doi viteji

Sergentul sanitar Răduț Virgil auzise că un soldat din infanterie, anume Rocsăneanu Alexandru, reușise să cucerească singur o cazemată bolșevică, pătrunzând în rândurile inamice. Ambițios, Răduț s'a hotărît să-l caute pe Rocsăneanu și să-și încerce norocul amândoi. Nu i-a fost greu să-l găsească. A doua zi de dimineață, Răduț și Rocsăneanu sunt gata de plecare. Rocsăneanu ia o pușcă mitralieră, iar Răduț, fiind artilerist, ia o lopată și un sac cu grenade căpătate dela niște ostași. O ceață deasă acoperea câmpul. Distanța de 200 metri ce despărțea cele două linii, fu parcursă destul de repede. Undeva în fața lor, la câțiva metri depărtare, se aude vorbă. Se depărtează unul de altul și fiecare asvârle câte o grenadă Apoi, alte două! Un geamăt fu răspunsul. Inaintară târîși prin iarbă spre locul unde asvârliseră grenadele. Un bolșevic, cu piciorul rupt de explozia unei grenade, le imploră milă. Ii luară armele și trecură mai departe. Alți doi bolșevici cu mâinile ridicate se predară. Fură dezarmați și împinși spre liniile noastre.

Deodată în fața lor ies trei bolșevici cu armele întinse gata să tragă. O grenadă, și Răduț le strigă într'o rusească destul de aproximativă:

„Predai ruski la rumanski". Neavând încotro și neștiind câți ostași români au în față, rușii se predară. Cei doi îi dezarmară și-i luară spre liniile noastre. Sergentul Răduț se mai întoarse odată și aduse în spate pe bolșevicul cu piciorul rupt pentru a-l pansa. Apoi mulțumit de ispravă, își luă rămas bun dela Rocsăneanu și plecă, admirat de toți camarazii săi, pentru vitejie și curajul de care dăduse dovadă.

Prizonieri bolșevici

BOBOC GHEORGHE

Escadroanele descălecate înaintau în aburul nopții prin grâul necosit. In jurul nostru simțeam prezența sinistră și continuă a morții. Morți, bocanci, efecte și peste tot căștile bolșevicilor încearcă parcă să pue stavilă marșului Roșiorilor. Se crapă de ziuă și cu ochii ațintiți pe hartă îmi făceam socoteala că mai sunt de mers doi kilometri până la poziția de unde trebuia să pornim atacul.

Lângă mine, încărcat cu pătura, foaia de cort, și câteva lucruri de-ale mele, Boboc Gheorghe, „ordonanță la dom' Sublocot'enent", în civilie, oltean cu cobiliță, zarzavagiul de totdeauna al Bucureștilor, se ținea ca scaiul de mine și nu m'ar fi lăsat în ruptul capului să duc și eu ceva. Oridecâteori încercam să-i ușurez povara îl auzeam spunând îmbufnat: „se poate dom' Sulot'nent! Eu duceam 100 de kile de roșii pe spinare și parcă aveam aripi"!

— „Eh, aveai aripi pentrucă știai că o să tragi chiulul cu 25 de kile când va fi să le cântărești".

— „Vai de mine, dom' Sulot'nent", răspunde Boboc dojenitor.

Acesta era Boboc, soldatul, care în nopțile grele de marș, când oamenii moțăiau pe spinarea cailor și ei foarte obosiți, ținea trează un escadron întreg cu glumele, șotiile și veșnica lui chiuitură: „Pătlăgele vinete, roșii, ardei!".

Acesta era Boboc, omul nepăsător, curagios și gata întotdeauna de cele mai grele jertfe.

Trecuseră două zile de când eram încleștați cu inamicul într'o luptă titanică. Rândurile Roșiorilor se răriseră, îngropaserăm camarazii, dar Boboc, puțin îngândurat, rămăsese cu același chip nepăsător. Seara când fluerătura de moarte a brandturilor obosea, Boboc se trezea în groapa în care era băgat în mijlocul camarazilor rămași și după ce trăgea cu sete din țigara ascunsă în căușul palmei, izbucnea în răsetele camarazilor: „Pătlăgele vinete, roșii, ardei", și imediat ne răspundeau bolșevicii cu o bandă trasă la mitralieră.

— „Mă Boboc, mă", îl întrebam eu, „când s'o sfârși războiul o să-mi lași mai eftin zarzavatul tău?"

— „Nu pot, dom' Sulot'nent, nu mai vin la București, mă fac oltean cu zarzavat aici, pe străzile Odessei, și când o să veniți dumneavoastră în plimbare atunci să n'aveți nicio grije, eu vă servesc.

Se făcuse ora 9,45. La 10 trebuia să pornim cel de al optulea atac și aveam de trecut printr'o poziție bolșevică foarte defavorabilă nouă, celor care o asaltam, mai aveam trei kilometri până la marea care sclipea în fund, în fața noastră, chemându-ne parcă s'o scăpăm de blestemata urgie bolșevică. Și am plecat. Lângă mine era Boboc, cu aceiași față zâmbitoare. Când la fiecare proectil care se spărgea în mijlocul nostru, mușcam pământul pentru a ne feri de schije, îl auzeam pe Boboc strigând: „Dom' Sulot'nent, dom' Sulot'nent, aveți ceva, sunteți bine?" La răspunsul meu liniștitor, Boboc izbucnea cu o voce care acoperea sgomotul deslănțuit de bolșevici: „Pătlăgele vinete, roșii, ardei"...!

Ii scoasem către orele 12 pe dușmani din poziție și ne continuam înaintarea sub ploaia de proiectile care încerca să acopere retragerea lor.

După vreo cinci sute de metri, suntem din nou opriți de un foc des de arme automate. Ne apropiem de linia de susținere a inamicului. In fața noastră era pânza de netrecut a morții.

In dreapta, grupa Sergentului Rusu rămăsese în urmă. Strig spre Rusu: „Inaintează Rusule, toată grupa a treia înaintarea!" Nu sfârșesc bine comanda și Boboc la câțiva metri de mine se ridică într'o rână și strigă: „Don' Sergent, înaintarea!" Sergentul Rusu auzise și se apropia greoi, așezându-se pe aceeași linie cu noi, cu întreaga grupă.

Peste câteva clipe, plotonul făcea un nou salt, ajungând aproape fără pierderi într'o văleea, foarte aproape de inamic. Boboc ca și mine, în culmea fericirii că ne vedem pe toți în blestemata văleea care ne înghițise multe jertfe, izbucnește: „Pătlăgele vinete, roșii, ard.."

Bietul Boboc, soldatul Boboc zarzavagiul, și eroul țării, n'apucă să-și rostească cuvintele sfinte ale meseriei lui dragi, căci un glonț hain îi oprește în gâtlej ultima silabă.

Sublt. rez. MUGUR VALAHU

Sburătorii

Aripi de foc biruitoare
Ne'a dat al bărbăției dor,
Avântul nostru către soare,
Iși ia peste tărie sbor.
Aprinsă'n noi purtăm făclia
Credinții'n idealul sfânt,
Și ducem cerului solia
Măreței fapte pe pământ.

Din larg senin de zări albastre
Văpăi în stele adunăm
Și pe ogorul Țării noastre
Lumina lor o semănăm.
Dar focul trăznetelor toate
In crunt potop vom îndrepta
Spre cei ce sfânta libertate
Să ne răpească-ar cuteza.

Vestim în noua dimineață
Un Domn, o Țară și-un popor,
Și-am închinat a noastră viață
Curatei străluciri a lor.
Purtăm stindardul libertății
In'naltul sferelor cerești. —
Suntem arhanghelii dreptății
Și-a bărbăției românești!...

I. U. SORICU

Niciun obstacol nu poate sta în calea victorioasei armate germane

Patrulă înaintată pe frontul de răsărit

Cota 75,8

Pe șoseaua ce trece prin Friedenthal și duce la Odesa, cam la 5 km de Dalnic, se află cota 75,8. De aci, de pe această cotă, vedeai, în dimineți clare, întreaga Odesă, cu coșurile ei de fabrici și cu casele îngrămădite ca într'un amfiteatru, pe o întindere impresionantă. Având în stânga un grup de case, numite Budtor Dalinski, cătunul Dalinski, cu o puternică organizație defensivă, iar mai la răsărit și spre stânga șoselei, la punctul numit Razv (ruine) fiind un colhoz (fermă) formidabil organizat, cota 75,8 alcătuește un sistem de apărare de neînvins, în fața Dalnikului.

Străpungerea acestei poziții părea cu neputință. D-l General Sova, comandantul Diviziei I-a Gardă, dându-și seama de riscul pe care l-ar fi prezentat o acțiune numai de front, a socotit că acest atac să fie precedat de o acțiune care să pătrundă prin Razv, pe la colhoz, pentru întoarcerea sistemului de apărare al dușmanului.

In acest scop, Colonelul Ștefan Opriș primește ordinul ca, deosebit de acțiunea de front pe care o întreprindea cu regimentul său, să mai ia sub comandă încă două batalioane — Batalionul I asalt al Diviziei de Gardă, și un Batalion afectat Diviziei, cu care să atace colhozul și să cadă în flancul și spatele dispozitivului inamic, ușurând astfel atacul de front și aducând o degajare de forțe, Diviziei din dreapta. Pentru împlinirea misiunii, postul de comandă al regimentului se mută în șanțul anticar. pe acelaș loc cu postul de comandă al Regimentului 1/2 Vânători de Gardă.

In urma unei pregătiri de artilerie, atacul începe în direcția colhozului cu Batalionul 1 Asalt, comandat de Maiorul Joița. Batalionul era alcătuit din luptători unul și unul, toți recrutați dintre cei ce se oferiseră voluntari, din Regimentele de Gardă. Voinicii noștri, se încleștară într'o luptă de titani. Prin fulgerări de tun și vijelii de mitralieră, au trecut acești minunați ostași pentru ca, după 2 zile de atacuri și contraatacuri să reușească să curețe colhozul de rămășițe inamice, capturând diferit material de războiu. Iată ce spune raportul operativ:

„Batalionul I Gardă asalt a cucerit cu efective foarte reduse (circa 80 oameni) colhozul și se află la liziera de nord a acestuia. Pentru azi are misiunea de rezistență pe loc fără gând de retragere".

In acest timp, Regimentul de Gardă Mihai Viteazul, atacând viguros de front, reușește să cucerească pozițiile inamicului dela cota 75,8.

Iată câteva faze ale acestui atac așa cum reese din rapoartele operative ale comandantului grupării:

„Acțiunea de înaintare începută cu Regimentul de Gardă Mihai Viteazul, încă dela ora 7 și 30, a progresat frumos atingând cu Batalionul 3, linia drumului de care, dela Nord-Est de Razv, iar cu batalionul 2 ajungând la 500 m Vest de Razv. Pentru a nu fi stânjeniți din flancul stâng de pintenul de rezistență al dușmanului dela Nord de șosea, s'a dat ordin ca Batalionul 2, să înainteze hotărît spre Est și să treacă la curățirea terenului. Regimentul a presat spre Vest, împingând inamicul pe o distanță apreciabilă.

Toate incidentele întâlnite în cale au fost rezolvate datorită elanului cu care împingeau ostașii, electrizați parcă de ordinul comandantului lor. In ziua de 16 Septemvrie, atacul se reia la ora 5 dimineața și progresează destul de satisfăcător, deși inamicul cedează foarte greu. Trupa noastră însă, care se află dela 31 August în lupte cu inamicul, în prima linie, deși obosită, reacționează totuși minunat la ordin și împinge cu vigoare dușmanul care era hotărît să reziste până la ultimul om.

Prin aceste atacuri repetate și chibzuit organizate. Regimentul de Gardă Mihai Viteazul reușește să cucerească cota 75,8. Dușmanul este împins mai bine de 2 km spre Dalnik. Este evident faptul că prin cucerirea acestui obiectiv devin posibile operațiunile următoare, operațiuni care prefațează atacul asupra Dalnikului. Se leagă de aceste biruințe ale Regimentului de Gardă Mihai Viteazul, un sentiment de legitimă mândrie, pe care îl trăesc acei ce au luat parte la lupte.

S.

COPILUL MEU

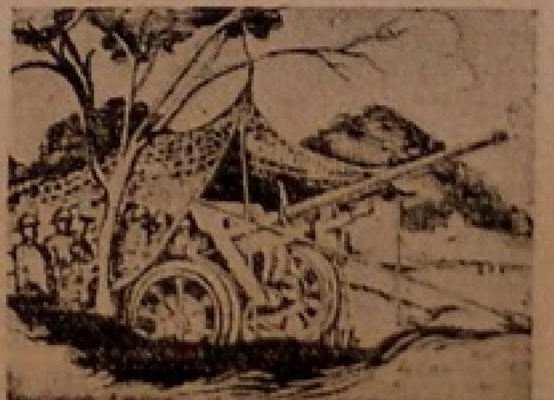
In dimineața când ne-am despărțit,
n'am presimțit
nici tu nici eu,
copilul meu,
că va să treacă timp îndelungat.
fără să fi de mine îmbrățișat,
și obrajii tăi, cei rumeni ca bujorul,
n'or mai primi, așa ca mai 'nainte,
o caldă sărutare de părinte.

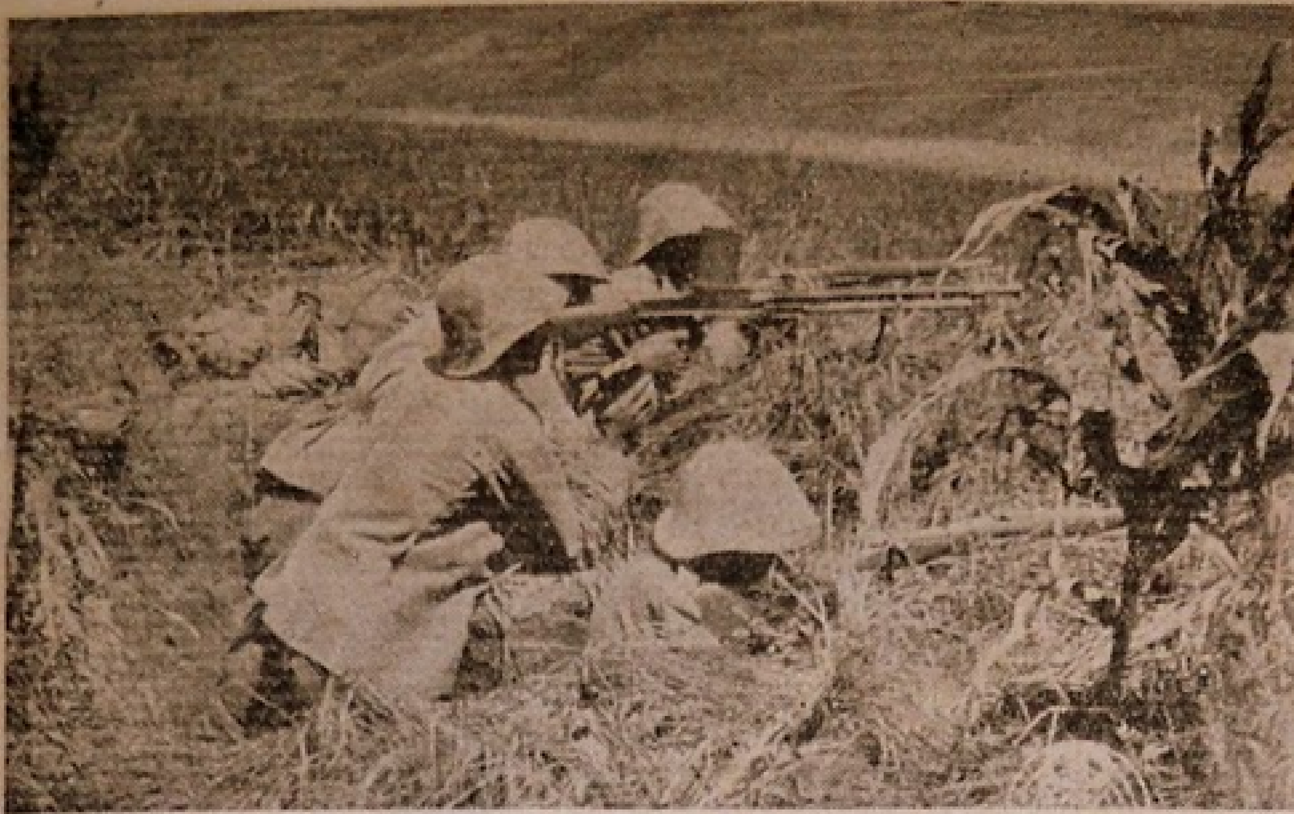
Și ochii tăi, în cari-a coborât
tot cerul zilelor de primăvară,
m'au petrecut înlăcrimați, la gară,
iar inimioara ta îndurerată,
— în ritmul ei de pasăre rănită, —
mă tot striga pe nume, tată, tată.

Dela fereastra de vagon,
— prizonieră rândunică —
vedeam mișcând o mână mică
și-un fiu plângând pe un peron.

Și dacă nu ne-om mai vedea,
să știi și tu că's undeva,
culcat de veci, la un răscruci
sub privigherea unei cruci;
că jertfa nu mi-a fost zadară;
eu am murit, dar azi ai tu,
cămin, și Dumnezeu și Țară

Sergent t. r. BOCȘA NICULAE

Cuib de mitralieră pe frontul antibolșevic

Regimentul 1 Artilerie Grăniceri în luptele dela Odesa

In ziua de 2 Octomvrie, regimentul se afla în împrejurimile Odesei. Infanteria bolșevică, sprijinită de tancuri, artilerie și aviație, pornește un atac năprasnic spre apus de satul Dalnik, în direcția conacului Hutor Dalnițki, în cele 42 de tancuri, care sprijină atacul bolșevic, 15 sunt îndreptate spre sectorul în care luptă divizionul I al regimentului de artilerie grănicerească. Divizionul nostru pornește focul asupra tancurilor bolșevice și într'un sfert de ceas distruge nouă din ele, 5 tancuri grele iau foc, și înalță către cer vâlvătăi de fum și flăcări; patru rămân înțepenite, ciuruite de gloanțe, iar restul o iau la fugă spre locurile de unde au venit. In acest timp însă infanteria bolșevică se apropiase atât de mult de poziția artileriei noastre, încât era gata gata să intre în baterie. Tunarii veghează însă. Ei deschid un foc violent asupra bolșevicilor cu armele automate și cu tunurile. Trăgând fără întrerupere până ce au terminat cele din urmă cartușe, artileriștii au isbutit să țină multă vreme pe bolșevici la creastă. Iată însă că aviația dușmană se ivește deasupra bateriei noastre și începe să tragă doar dela 40 de metri înălțime. La adăpostul avioanelor, bolșevicii fac un salt pe flancuri și năvălesc între bateriile românești. *Căpitanul Antoniu Viorel, slt. Berențan Roman, sergentul Danciu Manea* și mai mulți soldați cad la datorie sub ploaia de gloanțe *Sublt de rezervă Toma Gavril, sergentul Cheluț Gheorghe* și trei soldați rezistă cu îndârjire, dar în curând sunt luați prizonieri. Un soldat evreu din armata roșie îi percheziționează și le ia actele. Un bolșevic se apropie de prizonier și văzând că între ei se află un ofițer, îl scoate din grupul românesc, pune arma la ochi și trage. Dar sublt. Toma Gavril nu se prăbușește. In furia lui, ciolovecul greș se ținta, deși trăsese numai dela 3 metri. Bestia nu se lasă însă. Pune pentru a doua oară arma la ochi, dar în clipa când vrea să tragă, ovreiul care percheziționase pe prizonierii români, se repede la el și-l oprește, arătându-i că un ofițer nu trebue împușcat atât de repede, de oarece el poate da informații prețioase. Ofițerul român este vârât din nou în grup și porniți cu toții spre liniile bolșevice. Pe drum, dușmanii cer sublocotenentului Toma să le dea explicații asupra frontului românesc, căutând să afle câte forțe au românii spre Nord, spre Vest și spre Sud. Deși era continuu amenințat că de nu va spune adevărul va fi împușcat pe loc, sublocotenentul Toma nu se intimidează și-și pune în gând să-i păcălească pe bolșevici. Știind că spre apus rezistența românească nu este complet organizată, sublocotenentul Toma îi îndreaptă pe bolșevici spre Sud, în sectorul Diviziei a 6-a. Mulțumiți de informațiile căpătate, două batalioane de bolșevici pornesc numaidecât spre Sud, ca să atace, crezând că acolo, așa după cum le spusese ofițerul nostru, românii nu au decât puține trupe. Aici însă bolșevicii se isbesc de un batalion de dorobanți, care dintr'o lizieră de salcâmi deschide asupra lor un foc puternic de arme și mitraliere. Bolșevicii se ștern la pământ și trag, dar în curând sunt siliți să părăsească poziția pe care se aflau. In fuga lor, bolșevicii silesc pe prizonierii români care se aflau în prima linie să se retragă odată cu ei.

Sublocotenentul Toma Gavril se târăște câțiva pași înapoi, prefăcându-se că se retrage. Dar după câteva clipe se oprește, și șoptește celorlalți români din jurul lui să rămână nemișcați. Focul de arme continuă timp de două ceasuri cu violență din amândouă părțile. In acest timp, ca printr'o minune Dumnezeiască, toți bolșevicii din jurul celor cinci prizonieri români au fost omorâți sau greu răniți de gloanțele dorobanților noștri.

Când focul s'a mai potolit, sublocotenentul Toma Gavril înalță capul, se uită în jurul lui și descoperă că pe o rază de 15 metri nu se mai află niciun bolșevic teafăr, șoptește camarazilor lui că e timpul să fugă în linia dorobanților. Târându-se pe sub ploaia de gloanțe, ei isbutesc să ajungă în linia românească și să dea comandamentului toate informațiile privitoare la poziția inamicului. Captivitatea sublocotenentului Toma Gavril și a celor patru ostași nu a ținut decât patru ceasuri. Dar s'a dovedit deosebit de pilduitoare. Prin curajul său deosebit, sublocotenentul Toma Gavril a isbutit să asvârle pieirii două batalioane bolșevice și să aducă diviziei românești informațiuni deosebit de importante în vederea contra-atacului pe care unitățile românești îl pregăteau pentru acea zi.

Cu mâinile pe mitralieră

In luptele dela Svino-Ozieva, sublocotenentul Gorgoi Nicolae a dat dovadă de cele mai alese însușiri de comandant. Aflându-se în fruntea plotonului său de mitraliere din prima linie, a sprijinit vitejește atacul batalionului I din regimentul de dorobanți, pentru cucerirea cotei 102. In toiul luptelor care se anunțau tot mai înverșunate, sublocotenentul Gorgoi a căzut cu mâinile încleștate pe mitraliera cu care împrăștia moartea în mâinile inamicului ce vroia să copleșească prin forțele lui superioare. Deși la început fusese numai rănit, tânărul sublocotenent a refuzat să fie evacuat de pe poziție, preferând să tragă mai departe cu mitraliera asupra dușmanului, până ce a murit străpuns de gloanțele bolșevice.

Propus pentru decorarea „post-mortem“ cu ordinul „Mihai Viteazul“, eroul sublocotenent Gorgoi Nicolae a fost înmormântat chiar la câteva sute de metri de unde s'a dat lupta, în cimitirul eroilor care au căzut în Ucraina, pentru isbânda crucii și pentru asigurarea hotarelor țării, reîntregită și reînoită prin jertfa lor de sânge.

S.

Batalionul de Pioneri de Munte în luptele din Crimeea

In luptele date pentru pătrunderea în peninsula Tschongar, care face legătura prin C. F. a peninsulei Crimeia de restul Rusiei, batalionul de pionieri de munte a dat dovadă de mult curaj, sânge rece și pricepere.

In istmul Ssaljkowo, singurul loc de pătrundere în peninsulă lat de numai 600 m, bolșevicii organizaseră un sistem de apărare de netrecut, format din: curse anticar, câmpuri de mine, obstacole anticar, formate din drugi de fier îngropați în pământ și prevăzuți cu sârmă ghimpată și mine, șanțuri anticar minate și apărate cu foc, materii inflamabile îngropate în pământ, cazemate, etc., sistem care numai printr'o acțiune pioneristică putea fi pătruns.

Misiunea aceasta foarte grea este încredințată companiei II-a pionieri, comandată de locot. Bunescu Gheorghe, și având ca subalterni pe sublt. Jipa Alexandru și sublt. Nicoară Adrian.

Atacul acestei poziții, fixat pentru dimineața zilei de 29 Octomvrie 1941, începe prin acțiunea plotonului sublt. Jipa Alex., care, în fruntea plotonului, secondat de serg. major Mitu Mișu, se avântă cu un curaj nemaipomenit și sfidând moartea care îi pândea la orice pas, pătrund în primele organizații inamice, fiind nevoiți să lupte corp la corp cu un inamic dârz și să cucerească terenul pas cu pas.

Deși focul aruncat de inamic este nimicitor, nimic nu-i oprește până ce nu reușesc să ajungă la șanțul anticar, trecând neînfricați peste celelalte obstacole.

D-l lt.-col. Ionescu Răzoare, comandantul batalionului, care urma în deaproape acțiunea plotonului, observând situația critică în care se găsea plotonul, se strecoară până în prima linie, unde dă îndrumări și prin exemplul său mărește elanul subalternilor săi, care pornesc imediat la cucerirea cazematelor din capul șanțului anticar, care stinghereau prin focul lor acțiunea de trecere peste șanț.

Sublt. Jipa Alexandru, urmat de serg. major Mitu, sergenții Pintilie Constantin, Bratu Ioan și suplinetul Gheorghe și o grupă vânători de munte comandată de sergentul Sima, trec la manevrarea primei cazemate inamice. Insă drumul până la cazemată este presărat cu locașe de arme automate și obstacole. Singura cale era malul mării împânzit și acesta cu mine. Totuși, acești bravi ostași nu se înfricoșează, ci cucerind locaș cu locaș de armă automată și făcându-și loc prin câmpul de mine, reușesc să ajungă până la rețelele de sârmă organizate pe nouă rânduri de pari. Aici inamicul concentrează tot focul armelor automate și al armamentului greu al infanteriei sale. Aceasta însă nu reușește să oprească acțiunea pionierilor care cu ajutorul explozibilului și al foarfecilor de sârmă își croiesc drum prin rețele, forțând pe inamicul ce le apăra să se predea părăsind armele automate.

Acum sunt la circa 100 m de prima cazemată. O ploaie de grenade care asupra lor. Sublt. Jipa dă ordin să pregătească explozibilul și un aruncător de flăcări să fie adus. Când toate pregătirile sunt gata sublt. Jipa Alexandru și cu însoțitorii lui, fără a se înspăimânta de focul inamic, se avântă asupra cazematei construită în forma unei case. Rușii înspăimântați de avântul pionierilor și zăpăciți de focul grenadelor, se predau.

In acest moment inamicul concentrează maximum de foc asupra acestei cazemate în care pătrunseseră pionierii de munte români

Sublt. Jipa observă că la circa 50 m de această casă se află altă cazemată inamică care le făcea imposibilă înaintarea.

De oarece inamicul trimite forțe pentru a preocupa cazemata pierdută, sublt. Jipa Alexandru, serg. major Mitu și sergent Pintilie Constantin îi întâmpină cu o ploaie de grenade, producându-le pierderi serioase și silind parte din atacanți să se predea.

Văzând că acțiunea eșuează, bolșevicii trag cu tunul anticar în cazemata pierdută. Sublt. Jipa Alexandru este rănit în ambele picioare de schijele obuzelor. Văzându-se în pericol și rănit serios, părăsește cazemata bombardată de inamic și pornește la atacul celeilalte cazemate, pe care în scurt timp o cucerește.

Obiectivul ordonat este atins. Bravii pionieri se cramponează pe teren în așteptarea misiunii pentru a doua zi.

Lupta a fost însă foarte grea și ei trebuiesc înlocuiți.

Către miezul nopții plotonul este înlocuit, acțiunea sa fiind încununată de succes. S'au capturat 11 arme automate, s'au cucerit 2 cazemate, s'au deschis drum vânătorilor de munte prin atâtea obstacole, s'au făcut 50 de prizonieri și s'au lăsat pe teren zeci de morți și răniți bolșevici.

Cinci avioane germane

Batalionul de grăniceri, comandat de *maiorul Bădescu Gheorghe*, atacase înverșunat tot timpul zilei de 11 Iulie 1941. Era în vremea când bolșevicii se înghesuiau către Nistru, sub pumnul de oțel și baioneta ostașilor români. Erau zile de arșiță, de praf și secetă.

In ziua aceea ca și în atâtea altele, compania căpitanului *Mendoiu Dumitru* se oprise din iureș odată cu batalionul dincolo de comuna Principele Carol. Era nevoie de restabilirea legăturilor cu unitățile vecine și comandamentul de odihnă și de împrospătări. Și în timp ce se lucra cu hărnicie la întocmirea planului de foc și la măștile individuale, artileria arunca schije și foc de o parte și de alta. Pe subunitățile batalionului cădeau numai rare obuze de brandt. Dar dincolo de coaste după care bolșevicii mișunau în unghiu mort, se pregăteau contraatacurile împotriva grănicerilor.

Dinspre răsărit se distingea tot mai mult silueta unui avion. Era un avion german de recunoaștere, dar până să-l distingă, maiorul Bădescu a tras o rachetă albă, semnul de recunoaștere pentru avionul Diviziei, cu care-l confundase. Ușor și 'n curbe largi și elegante, avionul cu crucea neagră pe planuri a ocolit de 2—3 ori batalionul. Observase semnalul și parcă mai dorea ceva.

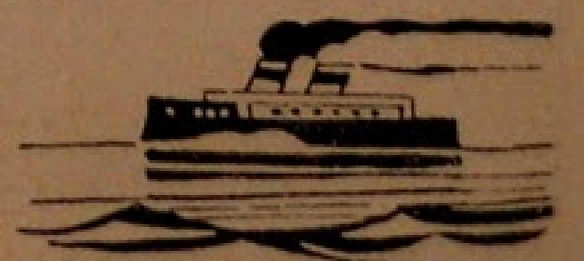
Și atunci maiorul a tras a doua rachetă de data aceasta spre inamic, spre șaua unde fierbea furnicarul de viespe. Avionul a ocolit tot mai larg și tot mai spre inamic, până ce se pierde în zare. A revenit, a tras și el o rachetă albă deasupra batalionului și s'a dus către baza din spatele frontului. Ințelesese oare pericolul?

Destul numai că după 15 minute, cinci avioane germane de bombardament greu cutremurau văzduhul, venind chiar pe direcția Batalionului. Poate că se duceau undeva în spatele liniilor inamice. Abia trecute de batalion, s'au răspândit, unele mai aproape de coastele unde se aflau bolșevicii, altele mai în fund.

Și de odată exploziii puternice au prins a umple cerul, iar pământul gemea sub smucitura lor. Trupuri sfârtecate, mașini și brazde sburau deasupra coastei și 'n fund, peste lanțul de salcâmi alte explozii răspundeau. Apoi cele cinci avioane ale bravilor noștri aliați, salutate cu urale și batiste fluturate ale grănicerilor, s'au înapoiat după ce-și făcuseră camaraderește datoria.

In atacurile din ziua următoare s'au găsit tancuri bolșevice sfărâmate, amplasamente de artilerie cu tunuri cu tot deplasate și distruse, și numeroși soldați inamici sfârtecați de bombele avioanelor germane.

Trecuse pe acolo cea mai grozavă mașină de războiu, avionul de bombardament al neînvinșilor noștri aliați. Trecuse pe acolo un ostaș, care răspunde prompt și cavalerește la chemarea aliatului său

Epistoliile soldatului Neață

Butinei Jud. Tellormanu douzeci Noimbre
Dragă Neață.
Dàmult nuți mai trimeserăm epistolie
da vezi mata fuserăm tare supărați
că paici pân sat umblă
vorvu că ăia dàla București îți cam
pasc matale Sâmbetele și vor
să te facă artist dàla dă joaca pă pânza
dă cinemotograf. Nu te lăsa
Neață scumpule, nu te lăsa
că dăștia au răsărăt Toți dă
Tine pàla Radio Pornia
cică ăla dă îți scrie pățaniile la gazetă
dăl cheamă Neagu și Ràdulescu și e
numa cu un grad mai mare ca tine că e
Fruntaș o păți scoată peste câteva zile
Pățaniile tale întro Carte Caută
matale și'l întâlneste și spunei
așa că Marițica e supărată Foc pă
El și să nu carecumva să o facă urâtă
în carte că 3 făcălețe dă Mămăligă
îi rupe pă spinare Asa să știii și să
nu uiți Altfel dăspre Noi află că sântem
bine și lu Neluțor iau trecut gâlcile.
Mata mai ai grijă să nu răcești că o fi
frig și zăpada și să ne scrii dă lai întâlnit
pă fruntașul ăla cu plaivaz.
Te sărută
Marițica și Nelușor

DORINȚI...

Humor de pe front

Intr'o tranșee de obuz, pe câmpul de bătae,
Stau puși la pândă: Dragomir, Ilie, Stan și Nae...
Sunt câte patru, bravi ostași... voinici, viteji cu faimă,
Ce'n rândurile de păgâni, ades băgat-au spaimă...
Ei stau pitiți, și's numai ochi... Dușmanul e pe-aproape,
Și nu's din cei să-i dea răgaz din mână să le scape...
Sunt zile 'ntregi și nopți la fel, de când gonesc jivina
Și de când n'au mai cunoscut nici somnul, nici hodina...
Și's istoviți... și nădușiți... și's una cu pământul...
Și's plini de glod... Dar îs voioși... și strașnic li-i avântul...
Și tot stând ei așa, pitiți, sub ploaia de șrapnele,
Incep a-și depăna dorinți... urâtul să-și înșele...
— C'așa'i Rumânul; chiar și când primejdia'l înghiață,
Cu zâmbet și cu gând voios, el râde morții 'n față...
— „Tu ce-ți dorești mă Dragomir?“
— „Eu? O fetiță dragă,
„Să mă iubească măi băieți, vieața ei întreagă...
„Să-mi cânte... și să-mi dea fiori cu dragostea-i poznașă,
„Și să m'adoarmă legănat, ca pe un prunc de fașă...
— „Dar tu, mă Stane?“
— „Eu, băieți, știți care mi-i dorința?
„Vreau să mă văd cu rostul meu... Vreau să-mi găsesc ființa
„Să mă 'nțeleagă... și copii să-mi dăruiască gloată...
„Și-o soacră bună... De-o fi rea, cu gura ferecată...“
— „Dar tu, Ilie, ce-ți dorești?“
— „Eu, un castel... și gata...
„Și-o fată în balconul lui... Să mă iubească fata...
„Cu mandolina eu să-i cânt sub cerul plin de stele,
„Iar „Dumneaei“ să-mi dea în schib, gurița și „bizele...“.
Doar Nae stă îngândurat, cu ochi pierduți în zare,
De s'ar părea că gândul lui e dus... în depărtare...
Și-atunci, 'l întreabă care-va:
„Tu ce-ți dorești mă Nae?“
Tresare Nae speriat...
— „Eu?... Imi doresc o bae...“.

Med. Cpt. rez. Dr. CONST COLONAȘ.

Glume

Leac

— Domnule farmacist, am venit la d-ta să-mi dai ceva să pot dormi.

— N'am voe să-ți dau nimic fără rețeta doctorului.

— Cum, n'ai voie să-mi dai nici praf pentru purici, căci din pricina lor nu pot să dorm?!

Ințelept

Cineva merge pe o cărare fără a se feri la o parte când vede că vine altul spre dânsul și sunt gata să se ciocnească.

Zice unul:

— Nu obișnuesc să mă dau la o parte din fața oricărui dobitoc.

— Eu obișnuesc să mă feresc de dobitoci. Și-i făcu loc să treacă.

Neață camuflat

— Neață? Unde ești Neață, că te caută don locotenent.

Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

— Fiindcă e Duminică, am luat cățelul domnului maior și am ieșit și eu la plimbare pe străzile Odesei...

— Lasă jigodia în pace! Ce vrei să mă faci de râs? Hai acasă amorezule!

— Aha! Pentru prima oară văd și io o ciolovecă frumoasă!
Harașo! Harașo marmazelo!

— Hait! Imi făcuși figura javră, tocmai când să trec la atac.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

CONSILIUL DE MINIŞTRI a hotărît ca, în locul muncii de folos obştesc, evreii să fie impuşi la plata unei taxe şi a unei cote din venit. Cei care nu vor putea plăti sumele la care vor fi obligaţi, vor trebui să fie ţinuţi la munca de folos obştesc, rămânând ca acei evrei care nu vor putea plăti şi nici munci, să fie trimişi peste graniţă.

PE PLATOUL Reg. 21 Infanterie a avut loc depunerea jurământului ostăşesc al medicilor rezervişti din Bucureşti, care urmează să plece să-şi facă stagiul în noile provincii alipite.

MINISTERUL Apărării Naţionale, a primit până azi, în total 64.010.657 lei donaţii pentru familiile lipsite de mijloace ale luptătorilor de pe front şi pentru invalizii de războiu.

LA SPITALUL Z. I. Nr. 339 din Capitală, a avut loc un festival dat de artiştii Teatrului Naţional şi ai Operei Române, unde pe lângă răniţi, au luat pate şi d-nii medici ai spitalului şi parte din autorităţi.

Deschiderea programului a făcut-o plutonierul T. R. Mihetiu Ioan, rănit, care printr'o cuvântare creştinească şi patriotică în care a arătat avântul cu care a luptat pe front ostaşul Român pentru distrugerea bolşevismului, urând sănătate Majestăţii Sale Regelui Mihai şi D-lui Mareşal Antonescu.

Ascultaţi în fiecare zi dela 12,50—13,50 „Ora ostaşilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

ÎN ZIUA de 26 Noemvrie a. c., la Berlin, s'a făcut înnoirea pactului contra comunismului care leagă 13 State europene şi extra europene.

La actul dela Berlin, care prezintă o mare importanţă, Ţara noastră a fost înfăţişată prin d-l Preşedinte ad-interim al Consiliului de Miniştri, d-l Profesor Mihail Antonescu, care a rostit următorul discurs:

România a aderat la acest pact, prin fapta Mareşalului Antonescu şi a soldatului Român la 22 Iunie. Alături de glorioasa Armată a Marelui Reich naţional-socialist, poporul Român a intrat în luptă pentru drepturi şi pentru dreptate, pentru libertate şi pentru civilizaţie.

Dacă istoria este dreaptă şi istoria nu poate fi decât dreaptă, ea nu va putea să nu considere acţiunea anticomunistă a Axei şi marea luptă a lui Adolf Hitler, decât ca un dar adus civilizaţiei şi Europei.

Este opera cea mai constructivă a veacului nostru, zidită prin sânge şi prin jertfă.

România a început lupta împotriva comunismului în anul 1919 şi o va continua întotdeauna sincer şi fără vorbe".

OFENSIVA GERMANĂ împotriva Moscovei a înregistrat o nouă izbândă. Comunicatul militar german anunţă ocuparea unei localităţi în apropiere de Moscova, în ciuda rezistenţei disperate a bolşevicilor, operaţiunile militare germane se desfăşoară pline de succes.

PARTIDUL SPANIOL ce se numeşte Falangă, a înlăturat pe toţi membrii care au făcut propagandă şi au luptat contra Naţionaliştilor. Aceasta pentru a putea participa la noua încadrare în Europa Nouă, cu un partid curat Naţionalist de încredere şi stăpân pe viitorul ţării, în noua ordine europeană.

ŢARILE care au semnat pactul, la Berlin, pentru lupta contra bolşevismului alături de Germania şi Italia, sunt: România, Japonia, Spania, Danemarca, Finlanda, Bulgaria, Slovacia, Ungaria, Croaţia, Manciucoul, China şi altele.

Acest pact se face pe un termen de 5 ani.

POLIŢIA din Limoges a arestat pe Largo Caballero, unul dintre conducătorii fostului front popular comunist din Spania.

UN GRUP de ofiţeri bulgari sub conducerea generalului Lucaş vor vizita toate sectoarele de luptă de pe frontul antibolşevic.

PE FRONTUL din Africa armatele aliate au luat prizonier pe generalul Engler Sperling cu întreaga sa brigadă, a patra cuirasată.

LA SUD de oraşul Charcov a fost găsit un ofiţer german, care a fost omorât de bolşevici cu lovituri de armă în cap, după ce mai întâiu i-au legat mâinile şi l-au aruncat într'un şanţ.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit

Asistăm pe toată întinderea frontului de Est, la o bătălie uriaşe, care este în curs de desfăşurare dela partea cea mai de sus a Nordului Rusiei până la Sud. Rezultatele acestei bătălii se vor vedea în curând.

In sectorul de Nord aceeaşi vie acţiune, cu toate condiţiunile nefavorabile ale iernei.

In sectorul frontului Careliei, unităţile uşoare finlandeze, perfect echipate pentru campania de iarnă, au obţinut noi succese, reuşind a câştiga teren.

In restul frontului acţiunea continuă, cu aceeaşi energie, luptele fiind conduse chiar şi în cursul nopţii. Trupele bolşevice au trebuit să susţină atacuri în nopţile de 24 şi 25 Noemvrie.

In sectorul din faţa Moscovei, situaţia devine din ce în ce mai serioasă. Germanii au reuşit să aibă succese importante, cu toate că în ultimul timp a căzut o zăpadă groasă în această regiune. Spărtura de front făcută în Nord-Vestul Capitalei este lărgită metodic cu toată rezistenţa sovietică.

Inaintarea asupra Moscovei s'a făcut deodată pe front şi pe flancuri, în imediata apropiere a Capitalei, fiind mai accentuată însă la Nord, prin ocuparea oraşului Selecinogorski (50 km departare de Moscova).

Ocuparea oraşelor Clim şi Calinin, aflate pe aceeaşi linie cu cel de mai sus — în lungul c. f. Moscova-Leningrad — înfăţişează siguranţa victoriei finale.

In faţa Moscovei, înaintarea s'a făcut dealungul autostradei Smolensk-Wiasma-Moscova, depăşind Mojaiski.

La Sud de Moscova, forţele germane se găsesc încă de mult la Ozery, unde acţionează în strânsă legătură cu cele dela Sud.

Aşa dar, încercuirea Capitalei se continuă mai repede decât ne puteam închipui, având în vedere greutăţile unei ierni aspre.

In sectorul Tula, prin ocuparea acestui oraş, manevrele care se fac pe la Nord şi Sud îmbracă cursul superior al Donului. Aici manevra de încercuire este în plin progres.

In zona Orel-Charcov, trupele germane au efectuat o mare mişcare de încercuire a forţelor sovietice, având ca centru regiunea Kursk. Şi aici se dau lupte violente, cu rezultate hotărîtoare pentru trupele germane.

In bazinul Doneţului, manevra de încercuire a oraşului Voroşilovgrad a făcut progrese simţitoare.

In zona Rostov, acţiunea continuă către Est, urmând cursul inferior al oraşului Rostov.

In Crimeea, numai cetatea Sevastopol se mai găseşte în mâinile sovieticilor, dar stabilimentele sale, intrepozitele, precum şi portul, sunt toată vremea expuse bombelor aviaţiei germane.

Aruncând o scurtă privire asupra aspectului frontului de răsărit, el ne apare sub înfăţişarea unui imens arc de cerc, care cuprinde la partea sa de Nord, bazinul superior al Donului şi se sprijină pe un stâlp solid, format de fortificaţiile lui, având ca punct de reazim oraşul Rostov.

Acest stâlp a fost dărîmat. Rămâne ca dărîmarea celuilalt stâlp format de Moscova, să fie în curând realizată prin cucerirea acestui oraş.

In interiorul arcului uriaş se execută în prezent manevrele de încercuire descrise mai sus şi care se desfăşoară cu succes, strângând tot mai mult cleştele.

O ştire sosită din Berlin anunţă o încercare de debarcare a trupelor britanice, executată în noaptea de 23 spre 24 Noemvrie pe coasta franceză a Mării Mânecii.

Această încercare a fost respinsă de apărarea germană de coastă.

Ea s'a făcut de către comandamentul militar britanic cu scopul de a dezvălui apărarea ţărmului de către germani.

Marina de războiu britanică a suferit noui pierderi grave în ultimele zile.

Pe lângă marele vas de războiu, a cărui stricăciune cu lovituri de torpile aeriene în faţa Sollumului a fost anunţată de comunicatul oficial de eri, un submarin german, sub comanda căpitanului Freiherr von Tiesenhausen a atacat un vapor de linie britanic, lovindu-l grav cu o torpilă.

Un alt submarin, comandat de căpitanul Mohr, a scufundat în Atlantic un crucişetor de categoria „Dragon".

Fronturile din Nordul Africei.

Prima fază a marei bătălii de tancuri din deşertul vestic, s'a încheiat. Lupta cu tancurile nu se mai continuă, din cauză că pierderile de material sunt foarte mari. Luptele se continuă acum în acţiuni de infanterie şi artilerie, ajungând în ciocniri sângeroase, corp la corp.

Centrul de gravitate al operaţiunilor pare că s'a arătat la Sidi Rozegh, având ca obiectiv tot cucerirea Tobruk-ului.

Se desminte ocuparea fortului Capuzzo şi localităţii Bardia.

In zona Tobruk, încercările de ieşire a garnizoanei au dat greş. Trupele germano-italiene au luat numeroşi prizonieri şi mult material de războiu.

Pe frontul Sollum, trupele germane au rezistat atacurilor date de forţele engleze.

In Sud, garnizoanele dela Uasi di Geala rezistă presiunii dela Est.

După 8 zile de operaţiuni continui, cu forţe puternice, cu mijloace blindate numeroase, trupele engleze nu au reuşit încă să obţină izbânda aşteptată. Generalul Rommel a ştiut să pareze izbitura englezilor, aşa că astăzi nu mai poate fi vorba de o ofensivă britanică.

C. 44.422. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI